

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 2722

гр. София, 15.04.2021 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 36 състав,
в закрито заседание на 15.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

като разгледа дело номер **3679** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 166, ал.3 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от Б. Д. М., подадена чрез адв. А. Т., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т.1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) №21-0325-000029/26.03.2021г., издадена от началника на РУ П. към ОДМВР-П., с която спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка “временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца“. С жалбата е направено и искане за спиране на допуснатото предварително изпълнение на заповедта, тъй като от него жалбоподателят търпи сериозни неблагоприятни последици свързани със затруднения да ходи на работа, да транспортира баща си за рехабилитация и прегледи в лечебни заведения във връзка с провеждано от него лечение на заболяване от 2015г.; да води четиригодишния си син в детска градина.

По искането за спиране на допуснатото с оспорената заповед предварително изпълнение, като се запозна с доказателствата по административната преписка, съдът прие за установено следното от фактическа и правна страна:

Искането за спиране е допустимо. Подадено е в срок, от активно легитимирано лице, с правен интерес и е съединено с оспорване на издадената заповед за прилагане на ПАМ, т. е. във висящ процес по оспорване на заповедта. По съществуването му съдът взе предвид следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, обжалването на заповедите за прилагане на ПАМ не спира изпълнението им. Т.е. налице е законова презумпция за съществуването на една, повече или на всички предпоставки по чл. 60 от АПК още при постановяване на заповедта за прилагане на ПАМ. Същевременно презумпцията по чл. 172, ал. 6 от ЗДвП е оборима. Тъй като специалният закон не предвижда

основания за спиране изпълнението на визирани в чл. 172, ал. 1 от ЗДвП заповеди, по аналогия и с оглед препратката на чл. 172, ал. 5 от ЗДвП се прилага нормата на чл. 166, ал. 2, вр. ал. 4 от АПК.

Искането за спиране по чл. 166, ал. 2 от АПК на актове по чл. 172, ал. 1 от ЗДвП зависи от преценката дали незабавното изпълнение на ПАМ може да причини значителна или трудно поправима вреда на адресата, която да бъде противопоставена на презумираните предпоставки по чл. 60, ал. 1 от АПК. Предпоставките, при които съдът може да спре предварителното изпълнение, са факти и обстоятелства, поради които самото предварително изпълнение би могло да причини значителна или трудно поправима вреда на оспорващия. Доказателствената тежест за тези факти и обстоятелства и въздействието им върху правната сфера на адресата на акта е на жалбоподателя. За да бъде спряно предварителното изпълнение, жалбоподателят следва да посочи и докаже вида и вероятността за настъпване на твърдените от него вреди от изпълнението, за да се прецени дали са значителни като основание за спирането му, тоест следва да установи, че от допуснатото по закон предварително изпълнение ще последва значителна или трудно поправима вреда или че ще бъде засегнат особено важен негов интерес.

В случая, във връзка с искането за спиране, в жалбата са изложени съображения, че наложената ПАМ възпрепятства оспорващия да управлява МПС за да ходи на работа, да транспортира баща си за рехабилитация и лечение във връзка със заболяване от 2015г., да води сина си до детска градина. В тази връзка, обаче, жалбоподателят не излага твърдения и не представя доказателства за сключен от него трудов договор, съответно – за местонахождението на работното му място и невъзможността да се стигне до него с обществен транспорт; за детската градина, която четиригодишният му син посещава, и отдалечеността ѝ от семейното жилище; по отношение на заболяването на бащата – след епикризата от 2015г., в която е посочено, че пациента се изписва в добро общо състояние, липсват доказателства за провеждано друго лечение. Следва да се посочи, и че възникналите неудобства за жалбоподателя не надхвърлят обичайните такива, които всеки човек би изпитал, ако не разполага с личен автомобил.

Предвид горното съдът намира, че по делото не се доказва значителна или трудно поправима вреда, която ще последва за жалбоподателя от допуснатото предварително изпълнение.

Така мотивиран и на основание чл. 166, ал. 4 вр. ал. 2 от АПК вр. чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, Административен съд София-град, Второ отделение, 31 състав

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на Б. Д. М. за спиране на предварителното изпълнение, допуснато по силата на чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата №21-0325-000029/26.03.2021г., издадена от началника на РУ П. към ОДМВР-П..

Определението подлежи на обжалване с частна жалба в 7-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: